

Nació i sòl català

Born and Catalan soil

Francesc Martínez Pintor
Professor de l'Ecole Superior de Disseny
de la Region de Murcia (ESD)
francisco.martinez@esdregiondemurcia.es

RESUM:

El somni de la lliure determinació va néixer en sòl català, entre la realitat i la consciència d'anar més enllà de l'esperit, d'una força latent que espera una possibilitat i la necessitat de plenitud, ja que el futur no es dóna, es construeix. En aquest discurs dialèctic, la raó de ser independentista tribú és proposar la tècnica retòrica des d'una veu ergotista, en aquest sentit, que la veritat nacionalista només es pot fonamentar des del diàleg i la retòrica filosòfica. L'estratègia didàctica en el bon discurs és una tècnica dicotòmica i dialèctica, on la destresa sense tècnica (Lísies) valida una realitat utòpica amb capacitat de ser real.

PARAULES CLAU:

Nacionalisme, nació, republicà, independència, personalitat política.

ABSTRACT:

The dream of self-determination was born on Catalan soil, between reality and the consciousness of going beyond the spirit, of a latent force that waits for a possibility and the need for fullness, because the future is not given, it is built. In this dialectical discourse, the reason for being an independentista tribune is to propose the rhetorical technique from an ergotista voice, in that sense, that the nationalist truth can only be based on dialogue and philosophical rhetoric. The didactic strategy in good speech is a dichotomous and dialectical technique, where skill without technique (Lysias) validates a utopian reality with the capacity to be real.

KEYWORDS:

Nationalism, nation, republican, Independence, political personalities.

Introducció

La comunitat catalana pretén organitzar-se com a Estat, sota la militància republicana i altres fórmules de sociabilitat. En aquest sentit, ens referirem, particularment, a la identitat catalana com la veritable impulsora de gran part dels partits i moviments nacionalistes. Anem a matisar alguns aspectes claus sobre la consciència nacional catalana, basada en valors ètics, estètics i ideològics. Tot això sense deixar de qüestionar l'origen de les idees, la conformació d'una cultura històrica i reivindicativa i, com no, l'elaboració d'un plantejament d'un horitzó alternatiu, davant la idea d'una comunitat ampliada.

Identitat Nacional

El pensament, basat en l'espiritualitat i l'art de conèixer-se a si mateix, per adquirir autonomia i ser independent (Shopenhauer) ha de formar-se a través de l'alliberament de tot desig i d'un pla mestre amb el qual treballar la intel·ligència per desenvolupar consciència. En aquest sentit, tant la identitat personal com la dels territoris, passa per neuropsicoeducarse i transferir a la pràctica, el que s'ha après en el conflicte.

La identitat, vinculada al conjunt de trets propis vol dir enorgullir-se de si mateix i encara més sol enorgullir a qui es diu pertànyer a una nació. El problema inqüestionable, part de la incapacitat que un país té, si no se li permet definir-se i executar-se com a nació. Davant la rigidesa d'una identitat nacional, cal puntualitzar que l'arquetip de nació implica una variable reformista, respecte d'alguns codis de protecció i d'autoritat, mai resolts.

L'evolució de la identitat nacional en el cas de Catalunya acaba situant-nos davant la realitat autonòmica, de consolidació i vertebració, l'única personalitat és compartida des d'una identitat cultural diferenciada. D'una banda, la història comuna amb altres autonomies va voler integrar harmònicament, el que des bressol ja seria imponderable. És evident en un Estat integral republicà, el bé assentar-se sobre una sòlida educació i cultura que deriven de la consciència de pertànyer a una mateixa societat. El concepte d'autonomia és fràgil, de la mateixa manera que la política social i econòmica, ja que l'espai de la

modernitat ha condicionat la interpretació ideològica, al costat d'altres posicions polítiques irreconciliables.

D'altra banda, l'aniquilació de l'Estat integral o republicà, restablí al Senat i a l'oligarquia, com a mur de contenció al federalisme i a tota mena de transformació real de la societat. La modernització de la política social encara resulta inexistent, molt al marge de la Constitució i pràcticament reinstal·lats en la desesperança. Amb aquest panorama, un programa de govern que sigui eficaç no necessita un estatut, sinó oficialitats administratives i el reconeixement públic com a Estat.

La Mancomunitat de Catalunya, davant del que se li va cridar "educació nacional" i inspirada en treballs de Josep Flos i Pompeu Fabra, va obrir una automatització maximalista, no adaptada a l'Estatut de Catalunya, sinó al sentit sobiranista del que representa la nació, o sigui la llengua. Encara que resulta paradoxal que la identitat, en comparar-la amb els semblants, el diferent i no idèntic del que un altre acaba confonent el afí o identitat amb les polítiques de la diferència o configuració identitària. Un polític nacionalista identifica la llengua i la història com a principis, el filòsof nacionalista parla segons pensa i en fer-ho sobreentén el que diu. Llenguatge i comunicació ens fa humans com a identitat cultural (1) de manera que una nació és una divisió natural i inviolable a la qual afirmar la seva individualitat.

En síntesi, com diu Bernardo Baiona el motor del sobiranisme no és la nostàlgia d'un ahir cultural, sinó la promesa d'Estat de Benestar millorat i disponible per a la defensa d'identitats agredides. Això, significa abandonar una cultura política de resistència nacionalista per una altra més pragmàtica, transversal i genuïnament catalanista.

Integració

Entre la dialèctica de la natura es troba la por a perdre res dels humils a canvi de guanyar el tot per dret. Però ull, que el errat és tant més perillós com més quantitat de veritat contingui (Amiel) No pot ser cert doncs, que un aprenentatge sigui el renunciament progressiu, o la contínua limitació de les nostres pretensions i esperances, de la nostra força i en darrer terme de la

nostra llibertat. Tampoc es pot mal interpretar la noció del nacionalisme com la creença en que els portadors de certa identitat són superiors. Si és així, parlariem d'una altra cosa, ja que el català no busca aquest fet en la genètica sinó en la cultura, en aquest fet cultural que és la llengua.

La identificació que el nacionalisme fa sobre fets diferencials, donarà una pàtina de progressisme irreductible que s'autoexclou a si mateix. Si et negues a cursar la llengua oficial i pròpia del territori, per lògica no pots reclamar el lideratge del no-res. Estem proposant l'acció autoexcloents en el cas de divergir en el substancial i comú, és a dir el que estructura la nacionalitat. Ningú pot imposar des de fora el que des de dins es deu a si mateix. En aquest sentit el natural és que prevalgui i sigui ineludible la llengua vernacle i d'ofici, la qual procedeix en aquest cas, de les llengües romàniques. Entre les llengües occitanoromàniques el català compta amb un percentatge de lèxic compartit superior a l'existent entre espanyol i portuguès. Aquesta raó filogenètica d'isoglosses en la neutralització ortogràfica, apel·la al fet que una societat nova, justa, comunitària i lliure, no es desdibuixi en la nomenclatura, sinó que aposti per dinamitzar l'ortografia dins d'una realitat tangible.

Veiem com la sobirania nacional s'aprofita de la sobirania popular, de manera que no hi caben abraçades transversals. En el nostre relat la lluita de classes conté similituds pro-independència, per part de la confrontació vertical. La secessió significa ruptura, no comunió i això cal afrontar-lo amb intel·ligència. Només així, el capital humà amplia la seva parcel·la de poder i domina la piràmide social nacional en un territori delimitat a la seva mida i pel que ha de considerar-acotat per al seu exercici, és a dir, ha de considerar-se a si mateix com a propietat pública.

La pàtria dels treballadors no té fronteres (2) i es dona per fet que l'estat natural de les coses, entre d'altres afirmacions, ens porta a la nostàlgia de la publicació del Forumiudicum i a negar arbitrarietats que tan sols emmascaren la realitat. La independència es practica a cada pas en el que va d'una generació a una altra, amb el qual una part ha (re) definit una nació i l'altra mira cap enrere amb nostàlgia hedonista i alienada. La qüestió és que qui no vol canviar res no pot impedir la innovació que legítimament es porta per davant la immobilitat,

l'ostracisme i l'obsessiva mania per mantenir privilegis seculars de dubtosa reputació

Sembla que la idea de nació és cada vegada més endògena, personal i sobretot més subjectiva. Des del punt de vista d'un Estat modern, la solució a qualsevol dissidència vindria de la mà de cada ciutadà en el seu conjunt, sota l'estendard d'un nou Contracte Social. Caldria reconstruir un pacte o quants siguin claus, perquè de manera sobiranista, canviï l'actual lògica d'enfrontament per una lògica de negociació.

La proposta de permetre la confluència de llengües concurrents és corregir qualsevol segregació per raó de llengües impròpies. El republicanisme consisteix a l'autodeterminació interna, relativament igualitarista, donant la mesura d'una lògica comunitarista i l'educació nacional. Per tant, la tradició del sobiranisme cívic, segons Javier Villanueva: portaria a la necessitat i oportunitat d'un pensament crític, ètic i polític, sobre els continguts i les exigències de la pàtria i el patriotisme establerts per les forces hegemòniques de cada país.

El propi, sense arribar al patrioterisme (Moliner) no necessita ser ostentat, però de vegades es manifesta superficial, i amb això la pròpia pàtria pren una creixent importància, com a element objectiu necessari per a la sobirania i com a element simbòlic que expressa la identitat de la comunitat nacional. En un espai d'acció i pensament crític, per exemple, l'ateneu Rosa de foc, convida a desenvolupar alternatives pràctiques i l'autoeducació, com fins i tot les preguntes d'opció múltiple. Vol dir això que s'aporta el que se sap i s'espera el que es sembla.

Idea i il·lusió sobiranista

Igual que en Amàlia Alegre es fa palesa la dona en lluita, 500 sensibilitats rumb a la Rambla des del carrer de l'Om es van fer notar, desairando banderes amb desobediència i la construcció simbòlica de l'ànima caïnita espanyola. D'estat a estat cal intuir un no estat, menys fal·lible; una república col·lectiva contra la dominació d'una banda i de l'altra, confrontada amb fets (3) i per la seva coherència amb el marc interpretatiu de la independència.

Si conegut l'efecte, la raó està en condicions de remuntar-se a la causa que el produeix (Hume) la connexió necessària per a la llibertat i el seu impacte sobre la conseqüència, és la idea de successió i el convenciment que aquesta successió és necessària. Això no té res a veure amb un acte de fe, de la qual no tenim en absolut cap experiència, en tot cas, a l'anar més enllà de l'experiència sensible es té coneixement del per què un poble vol ser independent d'un altre. Parlem ara raó espiritual a la frontera de l'experiència, un estat anímic de consciència, o com diria el Mestre Zen, l'estat que va des del trans-racional a l'estat d'Unitat Fonamental.

Ser conciutadà, no només és una feina i un dret adquirit, resulta obvi un dret a decidir per certificar-ho. El contrari, seria atemptar contra les il·lusions col·lectives, tant del nacionalisme com de la immersió lingüística. Quan una majoria tan arrelada s'auto nacionalitza i es normalitza, la vitalitat de la llengua es pancatalaniza. En adoptar una actitud independentista i un full de ruta sobre la ruptura i proposta d'acord (Països Catalans) en el doble sentit nacional i social / democràtic, es configura un camí en què els sectors de la dreta i l'esquerra, siguin sobiranistes o regeneracionistes, circulin per dues vies paral·leles, basat en la sobirania popular i de reconversió del capitalisme. Aquest repte ibèric no admet dilació, per molts murs que s'aixequin sobre les raons, com no pot esperar la realitat d'una ciutadania empobrida a posta pels de sempre.

Això vol dir que, donat un somni utòpic s'esgrimeix una il·lusió que amb tota seguretat pot arribar a ser una realitat i reproduir-se. El desenvolupament tecnològic, curiosament avança el materialisme i el pragmatisme, es correspon amb la naturalesa objectiva de les coses, i en conseqüència conté una veritat prematura o anticipada. Mentre que el món civilitzat està sent despersonalitzat, l'ètica de les idees és autoregulada amb un comandament a distància, aliè l'ésser i sense garantia de sostenir-se a si mateix. La voluntat d'un poble, en canvi suposa condició i esforç, a més té una importància essencial per a les relacions que s'estableixen entre la política i l'ètica.

El fonament de l'Estat platònic s'assembla a l'objectiu independentista, ja que es funda sobre la concepció d'un cert ordre dels valors humans que expressa,

tant una moral com una cultura. Moral i política d'ordinari incumbeixen a un codi moral absolut, de manera genuïna i fons universalista. Plató sosté que la persona, únicament pot viure una vida plenament humana en la comunitat política i a través d'ella. Al capdavant, la felicitat i la vida veritablement bona es considerava una necessitat imperiosa que determinaria la genuïna naturalesa i la funció de l'Estat.

En tot cas, si els mateixos principis i interessos s'exerceixen en benefici de qui els practica, la prosperitat material i espiritual descansen en la idea de valor i sobre una concepció moral de l'Estat i de la política. Plató funda la política com a ciència deduït de la justícia, i això revelaria aquells principis eterns de natura que les polisexistents tractaven de desafiar. Nacionalitat i terra conformen la candorosa matriu d'un Estat necessàriament Ideal i l'aplicació i dret del mateix, sent real.

D'això resulta que, la fi de les lleis és promoure en els ciutadans la virtut que, com ja ensenyava Sòcrates, s'identifica amb la felicitat, tot i les desil·lusions que ha trobat l'evolució en les temptatives de realitzar el seu ideal polític. Es podria pensar la idea de restituir el federalisme, el cantonalisme, l'independentisme, o fins i tot confiar a l'home el govern de si mateix; tot per tal de combatre la senilitat absurda del tardocapitalisme amb el cruent lliscament ultradretà. La radicalitat republicana atorgaria una nova dignitat, un aire de nova Il·lustració, de racionalitat, de modernitat sense imposicions.

A l'alliberar-nos del Liber iudiciorum correm la sort del príncep tirà, ja que no és apte per governar a un poble lliure. Ordre i progrés, llibertat, igualtat i fraternitat, una tradició ibèrica i utòpica que trontolla mentre s'intenta la vehiculació política a través dels canvis de gran calat. El camí és incert i per això Casimir Périer a la Comissió dels Trenta deixar sentenciat que la forma de govern li era indiferent, per tal que el govern no fos despòtic. L'auge desbordant del sobiranisme ha lligat l'eclosió independentista amb què els seus ideòlegs han plantejat els marcs de discussió pública. El nacionalisme va abandonar el seu discurs herderiano per un relat atrevit i contestatari, on la veritat maquivea s'oculta després de les barricades fins que el sol aclareixi la relació amb la crisi sociocultural que travessa la modernitat il·lustrada i liberal.

Abans de res ¿què ha ofert el sobiranisme? Es diu que, sobretot, sentit (Frankl) i un espai de transcendència immanent i secular (Griffin) que es troba en vies de sentir rescatat de la soledat i la gratificació de pertànyer a una comunitat. Amb aquesta finalitat van apuntar els grans relats de la modernitat en nom de les maneres d'explicació totalitzants. No cal una teoria superadora de la teoria social moderna, n'hi ha prou com deia Thomas Jefferson, perquè hi hagi llibertat el govern ha de tenir por, no a l'inrevés. Per això el preu de la llibertat és l'eterna vigilància i davant de qualsevol adversitat sempre queda cridar: això és tot el que han de témer del meu (4)

Personalitat política

El discurs socialista trasllada el nucli de la politicitat del pla social general a l'individu, com una narració autonomitzada en què el privilegi de viure en l'aquí, només es tradueix amb una autonomia sense privacions i un projecte de refundació sociològica. Tal assumptió es autonomiza a partir d'una nova autolimitació, per respondre als reptes polítics amb certa independència. En qualsevol cas, l'èxit de qualsevol explicació resideix en l'exclusivitat pàtria i una altra raó sociològica, que posen sobre la taula el sentit de certa oposició entre la fragilitat de la posició com a minoria i la llei causal d'un país amb dret a la llibertat.

Malgrat l'ampli escepticisme actual, la força de la igualtat promou una incessant lluita per millorar la societat. En altres paraules, la personalitat en dificultat, té major habilitat per a la informació de tipus social, però sucumbeix a l'adversitat. En atenció al pla de la personalitat la Dependència-Independència retreu l'atenció als elements rellevants, des dels quals l'acció educativa, més enllà de l'entorn de l'aula, compromet a la identitat de camp, a la regional i a la seva capacitat per col·laborar davant d'una bandera.

La composició última comunica els interessos propis de la col·lectivitat en municipis, vegueries i comarques. La comarca es configura com l'ens local amb personalitat jurídica pròpia, des de la qual, una nova consideració de Julián Marías entraria en conflicte retroactiu amb censura inclosa. No s'entén la marxa enrere ni la involució de les idees, per tant, aquella melancolia hispanista arriba

al final i al seu autodestrucció intel·lectual. Catalunya no se sent reflectida ni s'ha d'obrir a Espanya, ja que és aquesta la que és incapaç d'obrir els ulls al món, al dret, a la justícia i a la llibertat.

La península ibèrica té un mal endèmic del que mai es autosanarà, no només pel fet de ser una terra heretada d'invasions perpètues, sinó perquè no té capacitat ni personalitat pròpies. En mirar de la seva dispersa personalitat, la facilitat amb la qual menysprea el desenvolupament per mitjà i forma de l'evaporació de les diferències en el seu ADN, cal entendre que la incompatibilitat amb el sòl català és insalvable. Resulta irònic pensar en comú, encara sense articular paraula i fins tornant a l'origen de la perversitat amb què el llatí va introduir la personalitat preferentment en el diferencial. Serà un somni la societat insertiva, donada l'embolic i la manca d'alegria ortegiana.

Circumstancialment es necessita tenir arrels, perquè és una realitat l'acció de les societats executives en un escenari bíblic o lligat a la realitat total. No hi hauria impietat més gran que voler destruir la realitat regional, però no la imposada, sinó l'autèntica que no es mira en cap mirall ni obeeix ni se sotmet a res extern. El fur de la Solidaritat es llança a fons en un discurs inoblidable, en què el fet viu de Catalunya subsistirà a tot atac o contuberni.

La reivindicació catalanista (1892) que proposava la recuperació de l'autogovern va suposar, d'una banda, la unificació territorial, i, de l'altra, el reconeixement, per part de l'Estat, de la personalitat política catalana. Va ser l'inici de la modernització en el context econòmic de la industrialització i cultura de la Renaixença. Sens dubte, la generalitat renaixeria republicana amb el crit de Ciutadans de Catalunya lliure i es va fer un silenci pòstum al que cal matisar un canvi de to, no de contingut.

Hi ha diverses formes d'evadir la realitat, per exemple, amb una tossuderia sostinguda en la promesa d'estil, d'aconseguir visualitzar les lletres impreses en l'actualitat amb històries que deixin pòsit, en referència a Guillermo del Toro i la seva reflexionada creença que la península ibèrica està formada per molts països.

L'Europa del prusés és una aposta per identitats sense fronteres, on Europa reconegui a les nacions. Com sol avancen els pobles que són joves, una major llibertat per a Catalunya comporta un major benestar social de tots els seus ciutadans i la promoció social de les persones i a la seva pròpia realització individual i col·lectiva. Cal reunir una major influència social positiva i desenvolupar línies de sensibilització personalista, que no és altra cosa que la veritat mateixa del nacionalisme català. El projecte de crear noves universitats o carreres universitàries lligades al territori, amb prou feines és un incentiu clau, prioritzat i selectiu, però creïble com a universitat-societat.

Cultura constituent

Des que es assumís la conversió lingüística, en la mateixa línia s'obria una autonomia dins el context establert. Per aquest motiu no es pot capitanejar excepte la responsabilitat comunal, donada la per altra banda, són els únics que poden parlar de sobirania i identitat. Para Kepa Bilbao només hi ha dos tipus de patriotisme: un, el comunitarista-nacionalista, vinculat a la visió d'un poble en tant que entitat ètnica i cultural; i l'altre, el republicà, un patriotisme vinculat a l'amor a la llibertat comuna i a les institucions de la república que el sustenten, obert a un ventall de múltiples nacionals de lleialtat.

L'acció social té una dimensió contractual, ja que inverteix la tilde històrica de nòmada a qui es va fer sedentari. Succeïen altres fets amb el desplegament de les idees de l'antiguitat i la difusió de llibertat de premsa i de càtedra. Avui, la conquesta d'un solar salvaguardat per la seva ciència i reconeixement adaptat, depèn dels marges permeables entre els quals es juga la última partida. Ni que dir té que, en aquesta ocasió, no hi haurà altra disbandada civil com en l'any 37, sinó una erecció volcànica a les cunetes, sobre la memòria de militants i militars lliures innocents assenyalats. La veritat és fèrria i haurà d'admetre la legitimitat d'un poble que canta la seva manera de caminar una mica.

Per molt que travin les sendes i camins amb personatges de carn i ossos incalcificats, no es podria cobrir el fons amb cap arbrada ni bandera, ni vulgueu dir 'llengua espanyola' a la llengua castellana, perquè cada riu desemboca seguint la seva particular destí. Per aquesta raó, furgar en els

antecedents és una carta de presentació per documentar i avalar el següent projecte vinculant. Si l'ésser humà no hagués evolucionat caminarà entre branques del bosc perdut i sense entendre la comesa pel qual és creador d'ideologia en el seu pensament.

Tampoc hi ha raó per exagerar ni renunciar a un somni real, si en no poder acceptar que som lliures en gàbies, ens movem en mons de paraules volent ser lliures (Abela) Per què no dissenyar un parlament unicambral? d'accés obert en una plataforma els consells comarcals siguin virtuals. Ells haurien de plantejar-se ciutats-estat amb un mínim comú denominador, la vida en un "estat lliure" amb la sort que cada ciutadà lluiti i diegi la vida per la bona comuna. Així caracteritzada, la virtut popular per Popock, consisteix en un exercici compartit on cada un és governat i governat pels altres. En tot cas, quines mesures podrien suggerir l'objecte d'assolir els objectius que es proposa un estat republicà?

Quan a l'internacionalisme els republicans li criden fraternitat, no només apel·la al sentir de la ciutadania com a marc en què identificar un individu, sinó a un abast extraterritorial, convergent a la justícia i la fraternitat, de laïcitat i instrucció pública. Es tracta d'adquirir el principi ètic regulador i proper a l'utopia i al pragmatisme, tradicionalment patriòtic i prejuici, quan no autoritari. Lo essencial recull la funció reparadora de l'Estat, al mateix lligat emancipador, entre la tradició de l'humanisme cívici i el revisionisme de la història.

La revalorització del republicanisme, reverdeix una visió teòrica amb contingut i amor propi, a la que es va apel·lar des de Sófocles i la dominant de la creença, segons la qual, aquest origen estava vinculat a un comunitarisme i compartit pensament, com el de l'autogovern. En qualsevol cas, sense negar la seva singularitat, la democràcia republicana garanteix la llibertat negativa a través no només de les eleccions; de fet, en el relatiu a la prerrogativa de gràcia, ser republicà, a més de reconèixer certs drets individuals generals comunes al liberalisme, li indueix a una entitat política construïda per la decisió compartida dels ciutadans.

El model plural o republicà protegeix contra la homogeneïtzació i la renúncia a la llibertat dels antics, súbdits de no se sap que poder. La llibertat moderna de

Constant, per exemple, suposa la llibertat com no interferència, especialment de l'autoritat. De res servirien els mals del laissez-faire o la realitat històrica sota domini d'un regne que no et va parir ni va cuidar com a fill, sinó il·legítimament i sense virtut cívica. La primera pedra ha de sostenir el supòsit d'entendre la llibertat com a no dominació ni en clau d'esclaus d'un amo amable. L'única i veritable finalitat afirma que aquesta llibertat individual, per Pettit, únicament es pot garantir a ciutadans d'un Estat lliure, d'una comunitat, els membres participen activament en el Govern.

En aquest reclam, la república és un sistema que vetlla per un igualitarisme com a via segura cap a l'establiment d'una societat més unida i homogènia. El sostingut per altres podrà convenir o més aviat no, ja que els abastos més efectius del republicanisme, emparen principalment el com protegir l'autonomia individual. En aquest sentit, la societat és vista com un tot, les parts han de conviure harmònicament i integrades entre si. En el requeriment que fa una persona d'un altre Estat, natural o jurídica, cal implicar tota la societat i desplegar la República. Dignitat que no mereix ser traïda, ha deixat sentenciat l'últim líder català, de la memòria es dirà que, si pogués tornar en el temps, ho faria amb la mateixa generositat de sempre.

Acte conclusiu

No n'hi ha prou federar el pensament o a la parròquia, el Dret Constitucional, voldria canalitzar a través d'aquest marc constitucional, de manera flexible i sota la fórmula «dret a decidir, però hi ha obstacles persistents pel que fa a la magnitud del problema territorial plantejat des de Catalunya. Per Mercè Barceló el problema es resumeix orgànicament en el que la ciència política ha anomenat dèficit d'acomodació, primer per superar el mal anomenat problema de les minories permanents i després tornar a executar una única lògica majoritària i tendir cap a l'harmonització de diverses lògiques en un mateix context polític democràtic.

Sobre la configuració iuspublicista d'aquest procés contractual tenim en les seves línies essencials el model reivindicat i en canvi, la tramitació del text de reforma, queda en un espai simbòlic a l'espera de llum estelada a través de

diferents fórmules associatives. Doncs bé, mitjançant la deliberació i el diàleg en el si de la societat catalana, s'ha d'aconseguir un pas més a la desobediència i assolir el principi d'independència, la denominació podrà ser gràfica o metafòrica, sempre que imperi el sentit de convergència i lliure disposició. Davant unes eleccions constituents recursives, la ciutadania pot obrir més possibilitats a la consecució del projecte de la unilateralitat en el camí cap a una incerta independència.

Una altra possibilitat menys imparcial i no precisament arrogant, estaria situada a l'annexió biunívoca de tots dos estats en relació d'alternança presidencial, com es fa a la Comunitat Europea. Proposem aquesta via, es digui supralegal o Híbrida, que no qüestioni res ni a ningú i que a la pràctica suposarà un autodesapoderamiento l'Estat, de manera que no calgui recórrer a contínues reivindicacions de les comunitats en matèria de competències.

Encara sir regles clares obrim-nos al raonament, a qui els seus decisions afectaran i en particular al conjunt legítim d'una ciutadania realment lliure. Davant d'un desastre catedralici, com diu Sardà, l'opció de pactar un referèndum legal i vinculant que inclogui tres alternatives: mantenir l' statu quo, constituir un Estat independent o la possibilitat de la devo-max (descentralització màxima) no seria la meua més ni menys encertada, perquè es torna en origen inviable en una nació de nacions. Es tracta de trobar una fórmula que no sigui refutable, d'índole sofista i amb l'únic argument de ser un contracte universal.

Anem a desglossar aquesta sortida de caràcter científic, d'acord amb el nivell cultural de la regió, és a dir, a formular els principis fonamentals sobre els quals edificar, no només el futur de transformació plusdemòcrata, sinó un paradigma catalitzador d'abast europeu, revitalitzant i en el que operin les millors cirurgies enfront del inoculat en el temps de forma fragmentària. Ser europeista vol dir acceptar els valors catalans en clau de genuïsmo, no d'imposició per qualsevol de les parts. Quan en la ciutadania hi ha una pluralitat més gran que les opcions dominants, la solució passa per la hibridació natural o delirant de cada comunitat sociopolítica.

El naixement d'una nació sorgeix de l'ecosistema i la cura del planeta comença per terra, però la finalitat nacional s'inspira en el benestar de la humanitat. Des de la Il·lustració es va nacionalitzar els conceptes de sobirania i voluntat general, en convertir la raó d'estat en el llenguatge propi d'una cultura de disseny popular. Per tant, es pot apel·lar a la Carta de la Terra com a declaració de principis ètics fonamentals per a la construcció d'una societat global justa, sostenible i pacífica. Així, com a la Declaració Universal de Drets Humans, si es concep un pla d'acció en favor de les persones, el planeta i la prosperitat. L'Agenda 2030 per al Desenvolupament Sostenible amb els seus 17 objectius i les 169 metes, demostren la magnitud de les tres dimensions del desenvolupament sostenible: econòmica, social i ambiental. El que es planteja aquí modifica la realitat productiva d'una lingüística nacional i les motivacions o necessitats, que haguessin de ser absolutament equivalents.

Mes allà d'aquesta unitat fonamental, els recursos i els territoris disponibles per refer la seva cultura, finalment, reinventen la seva pròpia forma de govern en la cerca per fer de nou la història. Fa falta una memòria fluïda i mobilitzada, al mateix temps que es forja el reconeixement mutu de connivència amb les expressions vocatives d'ús comú i exclusiu. Les construccions identitàries es recolzen així en un capital explicitat, concorde a modificacions dels textos legislatius i com diu Hoffmann (1999) a reformes de les polítiques supranacionals. Mitjançant la recuperació de la memòria col·lectiva, s'obre a una cultura erudita de redefinició identitària, fins i tot més enllà dels estrictes objectius de seguretat en la tinença de la terra.

En termes generals, per a aquesta transició antropològica i sociològica, en termes de parròquia, el programa de recerca i urbanització català, prescriu al moment que iniciem la seva cerca actual per posicionar-se en la societat nacional i supranacional. Europa tendeix a unificar territoris i interessos amb el beneplàcit fronterer de quantes fórmules li convidin al creixement. Davant aquesta realitat, aquest atzucac amb el 155 és el calze d'un conflicte encasquillado i necessitat d'intel·ligència col·lectiva per dirimir l'ancestralidad borbònica, tan obsoleta com a improductiva i l'encaix d'una nació escrita i tan organitzada com Catalunya.

En un futur proper no seria inversemblant que es canviï tan sol el nom de Generalitat pel de Regió republicana i substituir el terme d'independència pel de annexió sobirana, i així caminar de la mà amb el veïnat castellà per la ruta europeïsta cap a la conquesta de la cultura postdemòcrata o plusecuménica, que és com recuperar el paper de país d'avantguarda, com sempre ha estat aquesta terra eminentment creativa. El rugir català ocuparà sempre un lloc preponderant en la transmissió dels sabers per ser mestres de la veritat i restauradores del coneixement.

Notes

(1) Segons Herder, «la personalitat dels pobles es basa en un substrat de llengua, de cultura, de sentiment col·lectiu, de memòria i de consciència prèvia a les construccions polítiques.

(2) <http://www.youkali.net/youkali17-2d-EscaleraCordero.pdf>

(3) Bertrand Russell va defensar amb particular interès la tesi que una proposició és vertadera només si es correspon amb els fets, tot i que els estúpids estan segurs de tot i els intel·ligents estan plens de dubtes.

(4) El pensament crític materialista ens va donar la possibilitat, des de finals del dinou, de repensar-i repensar les nostres formes de relacionar-nos amb els altres i va donar als treballadors la possibilitat de construir el seu propi imaginari / món i els llaços a partir dels quals es ligarien a als seus, la solidaritat de classe i la desterritorialització dels seus cossos i els seus esperits.

Referentes

Barceló i Serramalera, M. El derecho a decidir como instrumento constitucional para la canalización de problemas territoriales.

Bilbao, K., Actualidad del republicanismo (Hika, 187zka. 2007ko apirila)

Bloch, E. (1975) El principio esperanza, Madrid, Aguilar.

Constant, B. (1819) De la libertad de los antiguos comparada con la de los modernos: Conferencia pronunciada en el Ateneo de París.

Cucurull, F. (1975) Panoràmica del nacionalisme català. Vol. V. París, Edicions Catalanes de País.

DURAN, LI. (1997) Pàtria i escola. L'Associació Protectora de l' Ensenyança Catalana. Catarroja, Afers,

FRANKL, V. El hombre en busca de sentido. Barcelona. Herder. 1991.

GRIFFIN, Larry J. (2007) "Historical Sociology, Narrative and Event-structure Analysis: Fifteen Years Later". Sociologica 3: 1-17. Boloña.

AGIER, M. y ODILE Hoffmann, 1999, Les terres des communautés noires dans le Pacifique colombien. Interprétations de la loi et stratégies d'acteurs, París, Problèmes d'Amérique Latine n° 32, enero-marzo 1999, París, La Documentation Française.

LUCCIONI, J. (1958) La pensée politique de Platon, París, Presses Universitaires de France, p. 311.

MACCALLUM, G. (1972) "Negative and positive freedom". En P. Laslett, W.G. Runciman y Q. Skinner Philosophy, Politics and Society, Oxford, págs. 174-193.

PETTIT, P. (2006) Una teoría de la libertad, Madrid, Losada.

POCOCK, J. G. A. (1975) The Machiavellian Moment: Florentine Political Thought and the Atlantic Republican Tradition (Princeton, NJ: Princeton University Press,